

SVĚTATVŮRCI

Záhutí II

Host

ROBERT JACKSON BENNETT

Shorefall

Copyright © 2020

by Robert Jackson Bennett

All rights reserved

Cover pictures by Ironika,

Iurii Stepanov, Koi88,

Kostenko Maxim, Oleskalashnik,

Poludziher, Simona Bottone /

Shutterstock.com

Cover design by Will Staehle

Translation © Milan Pohl, 2021

Czech edition © Host – vydavatel-
ství, s. r. o., 2021 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0983-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-0984-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0985-0 (MobiPocket)

*Mé rodině,
blízké i vzdálené*

Vyskytne-li se na světě někdo mocnější než já, pak se mé postavení bude časem zhoršovat, až se nevyhnutelně stanu jeho otrokem. A jestliže se karta obrátí, pak se nevyhnutelně on stane mým.

— KRASEDÉS MAGNUS

ČÁST I
KNIHOVNÍK
A MÚZY

KAPITOLA 1

„Už jsme skoro u brány,“ řekl Gregor. „Připravte se.“

Sancie se nadechla a obrnila se, zatímco se jejich kočár řítíl prudkým deštěm. Viděla odsud jasná, ostrá, studená světla na hradbách kampony, ale jinak skoro nic. Mnula si ruce, aby si je zahřála, špičkami prstů si přejížděla po mozolech na dlaních i na kloubech, které nyní byly jen stínem toho, čím bývaly v dobách, kdy se živila jako zlodějka.

Berenika se k ní natáhla, chytila ji za jednu i druhou ruku a obě stiskla. „Pamatuj, jaký je plán,“ řekla. „Pamatuj si to, a všechno bude v pořádku.“

„Já si ten plán pamatuju,“ namítla Sancie. „Ale taky si pamatuju, že je v něm spousta míst, kde se říká: ‚Sancie bude improvizovat jako zkrunděná.‘ Asi chápeš, že mě to moc neuklidňuje.“

„Nezačínáme být nervózní, že ne?“ ozval se z kabiny řidiče Orso. Ohlédl se k nim vybledlýma modrýma očima, širokýma a divokýma v tmavé hrbolaté tváři.

„Trocha úzkosti,“ řekla Berenika, „je za těchto podmínek pochopitelná.“

„Jelikož jsme na tom dřeli skoro půl roku,“ podotkl Orso, „předposranost teď vážně nechápu.“

„Orso...“ začal Gregor.

„Jsme jenom skribovači, kteří hodlají uzavřít obchod s kucepckým podnikem,“ řekl Orso a otočil se zpátky. „Jenom čtyři ušmudlaní skribovači, kteří chtějí prodat své návrhy a vydělat si rychlé peníze. To je všechno. Není proč si dělat starosti.“

„Vidím hradby,“ řekl Gregor. Pohnul volantem a zpomalil, takže kočár teď jel sotva krokem.

Orso se zadíval kupředu. „Ech. No, uznávám, že tohle *je* trochu znepokojivé.“

Z lijáku se vynořily hradby kampony Korporace Michiel. Od doby, kdy je Sancie viděla naposledy, Michielové ty zdi, jak se zdálo, podstatně rozšířili. Především teď byly aspoň o deset metrů vyšší, nahozené čerstvou šedivou maltou — to muselo dát nějakou práci. Její pozornost však přitáhlo to, co sedělo nahoře na novém zdivu: řada velkých podlouhlých bronzových škatulí, rozmístěných na hradbách asi po třiceti metrech a spočívajících na jakýchsi otočných stojanech.

„Krudská fůra espringalových baterií,“ zamumlal Orso.

Sancie si prohlížela espringalové baterie, tmavé a nehybné v dešti. Sledovala, jak kolem jedné z nich letí pták — baterie se prudce zvedla a konec podlouhlé škatule se za ním otáčel, jako když kočka pozoruje plachtícího netopýra. Škatule zřejmě seznala, že pták není důvodem k obavám, a vrátila se do své původní polohy.

Sancie věděla, jak takové augy fungují: baterie byly plné skribovaných střel — šípů upravených tak, aby létaly nadpřirozeně rychle a prudce —, nejzásadnější prvek však představovala skutečnost, že baterie byly skribovány tak, aby cítily krev. Pokud baterie ucítila krev, kterou nepoznávala, namířila své šípy na toho, kdo ji měl v sobě, vypálila všechny střely a roztrhala cíl na kusy. Skribovači, kteří je navrhovali, se museli jaksepatří činit, aby baterie neustále neplýtvaly střelivem na zatoulaná zvířata. Zvláště na šedé opice, které je dokázaly pořádně zmást.

Nebylo to elegantní řešení, mělo však kýžený účinek: lidé už se k hradbám kampon vůbec nepřibližovali.

„Jakou máme záruku, Orso,“ otázal se Gregor, „že nás ty krámy nerozstřílejí na kusy?“

Jejich kočár najel do výmolu, po bocích mu vystříkla hnědošedá voda a špláchla na podlahová prkna.

„Myslím, že to brzy zjistíme,“ řekl Orso.

Brána kampony Michielů teď byla přímo před nimi. Sancier viděla, jak se z kukaní hrnou strážci se zbraněmi v rukou.

„Už jdou,“ poznamenal Gregor.

Kočár dojel ke kontrolnímu stanovišti před bránou. Blížili se dva strážníci, oba v těžké zbroji, jeden s nejmodernějším espringalem. Ozbrojený strážník se zastavil asi šest metrů od kočáru a sklonil espringal, zatímco ten druhý přišel blíž a mávl na Gregora. Gregor otevřel dvířka a vylezl z kabiny, čímž michielského strážníka poněkud znervóznil — Gregor byl o hlavu vyšší než on a měl na sobě lehkou koženou zbroj vyzdobenou logotypem Záhutí.

„Vy jste ze Záhutí?“ zeptal se strážník.

„Ano,“ přisvědčil Gregor.

„Než vás pustíme do kampony, máme nařízeno vás všechny prohledat.“

„Rozumím.“

Jeden po druhém vystoupili z kočáru na déšť a počkali, až je strážník prošacuje. Pak zkontroloval kočár, pronajatý Gregorem od jistého obchodníka s železem. Byl to dosti ošuntělý skribovaný vůz, jeho kola někdy zapomínala, kterým směrem se mají točit, jednalo se však o strategickou volbu: čím víc budou vypadat jako chudá firmička na pokraji krachu, tím víc tomu budou Michielové věřit.

Strážník otevřel zavazadlový prostor vzadu. Uvnitř byla velká dřevěná bedna, opatřená bronzovým zámekem.

„A tohle,“ ozval se strážník, „bude domluvené... zboží?“

„Co jiného?“ zafuněl Orso.

„Musím to prohlédnout.“

Orso pokrčil rameny, odemkl truhlu a otevřel ji. Bylo v ní několik bronzových plátů popsaných symby, pár skribovacích nástrojů, spousta velmi tlustých knih, ale nic víc.

„To je všechno?“ ptal se strážník.

„Duševní vlastnictví nebývá na pohled kdovíjak zajímavé,“ opáčil Orso.

Strážný zaklapl zavazadlový prostor. „Dobrá. Smíte dál.“ Každému jim podal gombík — malý bronzový knoflík, do něhož bylo vyryto několik symbolů. „Bezpečnostní opatření včetně baterií na hradbách vás díky těmhle věcičkám nebudou považovat za hrozbu. Ale mějte na paměti, že jim za pět hodin vyprší platnost. Potom se na vás zaměří všechny obranné prvky kampony.“

Orso si povzdechl. „A to jsem si myslel, že se mi po životě v kamponách začíná stýskat.“

Zase si vlezli zpátky do kočáru. Pobronzovaná křídla veliké brány zavrzala a pomalu se otevřela a Gregor popohnal maličký chatrný kočár mezi ně.

„První část je za námi,“ řekl Orso z předního sedadla. „Jsme uvnitř.“

Sancie však věděla, že tohle na tom bylo to nejsnadnější. Brzy bude všechno mnohem těžší — zvláště pro ni.

Berenika jí zase stiskla dlaň. „Jednat s rozvahou,“ zašeptala. „A dávat ostatním svobodu. To přece děláme, ne?“

„Jo,“ řekla Sancie. „Já jen, že když chci vykrást kupeckej podnik, většinou se do něj prostě vloupám. Nedomluví si zatračenou schůzku a nenakráčím tam hlavní bránou.“

Jejich kočár kodrcal do kampony.

Ve vnitřních enklávách kampony Michielů Sancie ještě nikdy nebyla, takže netušila, co od nich čekat. Byla si vědoma toho, že Michielové, kteří se proslavili jako největší odborníci přes skribování tepla a světla — a jako nejnesnesitelnější snobové přes výtvarné umění —, mají jednu z nejimpozantnějších kampon v Tevanne. Ale když Gregor řídil jejich kočár do hlubin kampony, zjišťovala, že tohle tedy rozhodně nečekala.

Z ulic vykvétaly skleněné budovy, vlnily se, zvedaly a prolétaly, jejich vnitřek se třpytil hřejivým, hypnotickým jasem.

Celé zdi byly podle všeho přetvořeny v galerie, jejich povrch se přeléval a měnil, ukazoval čarokrásné pohyblivé obrazy.

A co teprve ta slunce.

Když se jedno z nich přiblížilo, vyvalila oči. Většina kampon využívala k veřejnému osvětlení létající lampiony, ale zdálo se, že Michielové se s tím nespokojili. Místo toho vyrobili jakési veliké, blyštivé, zářivé koule, které pomalu pluly asi sto metrů nad ulicemi jako miniaturní slunce a všechno pod sebou zalévaly čímisi, co se velice podobalo dennímu světlu. Byl na ně úchvatný pohled, tím úchvatnější, že teď proplouvaly prudkým lijákem.

„Do zkrunděnejch pekel,“ hlesla Sancie.

„Ano,“ přitakala Berenika. „Povídá se, že z jistých věží ve městě se ta slunce dají zahlédnout.“

„Samolibý kec,“ zabručel Orso. „Prachmizerný žvásty.“

Drkotali mezi věžemi k další bráně, kde je opět zastavili ozbrojenci. Nařídili jim vystoupit z kočáru a přestoupit do dalšího. Šlo o michielský kočár, plný michielských strážných. Záhuťané poslechli, Gregor donesl jejich zamčenou truhlu a kočár se rozjel k nejnvtitnější svatyni michielské kampony poblíž illustris — hlavní budovy celého kupeckého podniku.

Ta však nebyla jejich cílem. Místo toho kočár uháněl k vysoké fialové mihotavé budově poseté maličkými kulatými okny — úřadu michielského hypata, kde podnikoví skribovači experimentovali se symby a logikou a hledali nové způsoby, jak přetvářet realitu podle svého přání.

Zastavili u vstupního schodiště, vylezli z kočáru a stráže Michielů za nimi nesly zamčenou truhlu. Nikdo je nepřišel přivítat. V doprovodu stráží pospíchali dovnitř, potom skleněnými síněmi, zářícími stěnami a vzhůru po schodech, až konečně dorazili do prostorné síně s vysokým stropem, pódiem a světlotety, poněkud připomínající divadelní sál. Hlediště však bylo zaplněno pohovkami, polštáři a mnoha, přemnoha podnosy s jídlem.

Když vstoupili, Sancie na tu hostinu nestačila zírat. Dávno netrpěla hladu, ale přesto nevěřila vlastním očím: na stupňovitých zlatých tácech byly pečlivě vyrovnány koláče, dušené pokrmy, čokolády a plátky uzeného masa. Také tam byla spousta džbánů s vínem — všimla si, že Orso je pozoruje s kromobyčejným zájmem ve tváři.

„Já myslela, že po vzpourách otroků na plantážích si musejí všichni utahovat opasky,“ prohodila Sancie.

„Máme tu čest s nejvyššími hodnostáři kampony,“ řekla tiše Berenika. „Ti budou mít vždycky všeho dost.“

„Ukázku můžete nachystat tamhle,“ řekl jeden ze strážných a pokynul jim ke stolu na pódiu. „Hypatus přijde brzy.“

Sancie sledovala, jak stráže zaujímají postavení v rozích místnosti. Nepřekvapovalo ji to. Věděla, že zde budou pod bedlivým nepřetržitým dohledem.

„Vystačíme si s ní, ne?“ zeptal se Orso, když přistoupil ke stolu. Ukazoval na cosi, co na něm spočívalo a co by většině lidí připomínalo zvláštní kovovou pec. I ten nejzelenější skribovač by však poznal, že jde o velkou tepelnou komoru obsahující testovací lexikon — podstatně menší, jednodušší verzi obřích lexikonů, kterých využívaly slévárny všude v Tevanne.

„Je *mnohem* dokonalejší než to, s čím teď pracujeme my,“ poznamenala Berenika, když si prohlédla kryt.

Orso zasupěl. „Jak jinak. My v plebsinách nemáme miliony duvotů na rozhazování.“

„Ale... půjde to, že ano?“ pohlédla Berenika na Sancii.

Sancie se sehnula a zblízka prozkoumala tepelnou komoru s lexikonem uvnitř. Dívala se především po škvírách a svarech. Pokud mají Michielům předvést svou technologii, celá ta škatule musí být vzduchotěsná.

„Tady a tady je potřeba ji utěsnit,“ ukázala na dva svary, které jí připadaly slabé. „Jinak asi dobrý.“

„Zkontrolujte ji znova,“ řekl Orso. „Potřebujeme, aby naše výtvary fungovaly.“

Berenika a Sancie s povzdechem otevřely dřevěnou bednu přivezenou ze Záhutí, vytáhly z ní pár skribovaných zvětšovacích skel a jaly se přeměřovat a přezkušovat tepelnou komoru, přesvědčovat se, že v sobě nemá žádné vady. Byla to jednotvárná práce. Sancie si připadala jako felčar, hledající morové vředy na marodovi.

Zvedla hlavu k Berenice. „Máš po tomhle nějaký plány?“ zeptala se.

Berenika zmateně zamžikala a stočila k ní zrak s lupou pevně zaklíněnou v oku. „Ech?“

„Napadlo mě, že bysme mohly zajít na loutkový představení. Pasqual má něco jako umělou skribovanou žirafu, která prej fakt stojí za to.“

Berenika si dovolila nahořklý úsměv. „Vážně?“

„Jo. Mohly bysme zaskočit do nějaký hospůdky...“

„Okoštovat nejčerstvější třtinové víno...“

„Misku šafránový rejže...“

„Možná slazeného rudochvosta.“

„Jo,“ řekla Sancie. „A pak zajdeme na představení. Co ty na to?“

„Zní to báječně,“ přitakala Berenika. Upevnila si lupu a znovu se dala do práce. „Nenechala bych si to ujít za nic na světě. Ale! Možná...“

„Možná zejtra.“

„Ano, zítra by to bylo lepší. Ale jak tak o tom přemýšlím, pozítí...“

„...je ještě lepší.“

„To si piš.“

Byl to jejich starý vtípek. Ačkoli Sancie i Berenika toužily vypadnout z dílny a prostě se bavit, obě věděly, že volného večera se téměř jistě nedočkají. Nejspíš budou zase celou noc až do rána

pracovat s pláty a psacími tabulemi, vyplávat skribovací definice a kurýrovat jejich vetchý starý lexikon.

Jednou, slíbila si Sancie, budu mít přítelkyni pořád pro sebe a makat budu, jenom když budu muset, místo abych pořád makala a přítelkyni měla, jenom když čas dovolí.

Pak se dveře rozlétly a zvučný vznešený hlas zvolal: „Orso Ignacio! Ten čas ale letí, co?“

Záhutáné se otočili a spatřili, jak se do místnosti valí asi dvacet honosně oděných mužů. Všichni vypadali jako ze škattulky, nakřivo neměli jediný vlásek, roucha jim nehyzdilo jediné smítko. Mnoho si jich nechalo pomalovat obličej spletitými čarami a obrazci, jaké byly u městské elity v oblibě. Dokonce i ti, kteří zvolili módně ledabylý vzhled, tak učinili s převelikou péčí a precizností.

Zcela vpředu kráčel vysoký hubený muž, doslova zářící samolibou spokojeností. Tvář nabarvenou nabílo mu zdobily zlaté kruhy kolem očí. Roucho měl rozhalené až k pupíku a dával tak na odív vypracovaný, šlachovitý trup, tmavý a podivuhodně naolejovaný.

„Armande Moretti,“ pravil Orso tónem předstíraného veselí. „Tak rád tě vidím...“

Orso mu šel v ústřety a podával mu ruku. Vypadalo to, jako kdyby se blížil k jakémusi bizarnímu zrcadlu: na jedné straně byl Orso, vysoký a zanedbaný, s divokýma očima a rozčepýřenými vlasy, do posledního centimetru kostnatý a vyzáblý, jako by občas zapomínal, že má taky nějaké tělo, o které by se měl starat; a na straně druhé Armand Moretti, hypatus Korporace Michiel, zhruba stejně velký a starý jako Orso, avšak vyhlížející jako někdo, kdo se čas od času koupe v mléce, aby si uchoval mladistvou pleť.

„Tolik mě těší, že jsi přišel, Orso!“ zapumpoval Moretti Orsovi rukou. „Jsem šťasten, že ti mohu pomoci. Jak je to dlouho, co jsi založil svou firmu? Rok? Dva?“

„Vlastně skoro tři,“ poopravil ho Orso.

„Vážně? To už je to taková doba? Podle toho, jak na tom jsi, bych hádal, že teprve začínáš. Nu, svým starým známým vždy rád podám pomocnou ruku. Že ano?“

„Á — ano,“ vyrazil ze sebe Orso, který měl zřejmě co dělat, aby se s tou neskrývanou blahosklonností nějak vyrovnal.

Moretti přelétl očima zbytek jejich skupinky. Když spatřil Bereniku, podíval se na ni důkladněji, zavířil rouchem a přistoupil k ní. „Á! Kdopak je tato okouzlující bytost, kterou jsi nějak obelstil, aby pro tebe otročila?“

„Toto je Berenika Grimaldiová,“ odsekl Orso. „Naše provozní ředitelka.“

„Neříkej! Musím uznat, že na pohled je mnohem příjemnější než *náš* provozní ředitel...“

„Je mi ctí, že poznávám význačného a proslulého Armanda Morettiho z Korporace Michiel,“ uklonila se Berenika.

„A taky zdvořilá,“ dodal Moretti, natáhl ruku a dotkl se její tváře. „Ujišťuji vás, že potěšení je na mé straně.“

Až do této chvíle zachovávala Sancie nehybný klid, ale tohle už na ni bylo moc. Se zaťatými pěstmi se postavila k Berenice, jenže ta na ni mávla, ať toho nechá, a složila ruce za zády.

Sancie si vyměnila pohled s Orsem. *Radši už bysme to měli rozjet, pomyslela si, nebo se přestanu ovládat a rozdupu tomu kreténovi hlavu na kaši.*

Moretti přesunul zrak k Sancii a viditelně se zarazil. Jeho reakce ji nepřekvapovala. Věděla, že se svou nevysokou, zjizvenou postavou, téměř oholenou hlavou a nevýrazným hnědým hávem připomíná jakousi potulnou mnišku — a rozhodně nevypadala jako nikdo, s kým se kdy Moretti musel sejít.

Sledovala, jak hýbe naprázdno čelistmi. „A...“ vypadlo z něj. „A... tohle je...“

Proto dávám přednost loupežím před intrikama, pomyslela si Sancie. Při loupežích na vás nikdo neciví.

Gregor udělal krok vpřed. „Toto je Sancie Gradová, naše ředitelka inovací. A já jsem Gregor Dandolo, náčelník bezpečnosti.“ Uklonil se.

„Ach, ano!“ zvolal Moretti. „Slovutný Přízrak z Dantuy. To je pane gól, že zrovna vy děláte v plebsinách pro Orsovu dílničku! Je to tak báječně skandální, že si vaše matka jistě škube vlasy.“

Gregor si dovilil napjatý, pečlivě ovládaný úsměv a znovu se uklonil.

Moretti tleskl. „A dnes uvidíme vaši slavnou multiplikační skříňku, že ano? Vaši novou lexikonovou techniku?“

„Ano,“ řekl Orso, odemkl truhlu a odklopil víko. Vytáhl z ní obrovskou tlustou bichli a položil ji na stůl. „Všechny skribovací definice a protokoly máme tady, abyste si je mohli prohlédnout. Předáme vám je po naší ukázce. Většina jich bude dávat větší smysl, až vám je předvedeme v praxi.“

Postarší skribovač Michielů, který si šlapal na jazyk — Sancii připadalo, že je to záměrná tělesná úprava — pravil: „A tohle je technika, jejímž prostřednictvím jste zaútočili na Horu? Ta, která vám umožnila použít gravitační nástroj a udeřit na Candiany?“

Orso zaváhal; očividně nevěděl, co na to říct. Byla sice pravda, že díky této metodě v podstatě zničili jeden ze čtyř kupeckých podniků v Tevanne, ale Záhuťané jednoduše předpokládali, že mezi zbylými třemi se bude jednat o poněkud citlivé téma, a raději se mu budou vyhýbat.

A přesto se zdálo, že skribovačům Michielů to nedělá nejmenší starosti. Sledovali Orsa s vlažným zájmem, jako by čekali na zprávu, jestli se bude, či nebude ženit něčí bratranec.

„Ech, ano,“ odkašlal si Orso. „Je to tak. Ačkoli toto je dokonalejší verze.“

„Úžasné,“ přikývl skribovač. „Fascinující.“

„S námi můžeš mluvit na rovinu, Orso,“ pravil Moretti. „Konckonců to byli naši konkurenti. Díky tobě a tvým lidem jsme

získali spoustu candianských enkláv za hubičku.“ Nalil si sklenku vína a pozvedl ji směrem k nim. „Včetně Hory.“

„Aha,“ vyrazil ze sebe Orso. „Pak tedy... přistoupíme k naší ukáz—“

„Nechceš si nejprve prohlédnout odměnu?“ otázal se Moretti.

Orso strnul a Sancii bylo hned jasné proč: na peníze úplně zapomněl a v duchu si říkal, jestli se tím neprozradil.

„Ehm, jistě,“ řekl Orso a uklonil se. „Nechtěl jsem obtěžovat.“

Moretti se zazubil, dopil víno a luskl prsty. Sluha — ještě chlapec — přinesl malou dřevěnou truhlu. „Bez obav. Šedesát tisíc duvotů je maličkost.“

Sluha truhlu otevřel. Záhuťané vyjeveně zírali na hromady zlatých a stříbrných duvotů uvnitř.

Do zkrunděnejch pekel, pomyslela si Sancie. Tolik peněz jsem neviděla za celej svůj zatracenej život.

Jenže si vybavila, co jí říkal Orso: *Do háje s penězma. Když to klapne, odneseme si něco, co má mnohem větší cenu než všechny zlatý svícný a skřibovací augy v hypatově úřadě dohromady.*

Přesto se zdálo, že upamatovat se na to dělá potíže i samotnému Orsovi. „Výborně,“ řekl přiškrceným hlasem. „Díky, Armande...“

„Není zač,“ odvětil Moretti, kterého zjevně uspokojilo, jaký účinek má na ně to bohatství. Sluha zaklapl truhlu a odtáhl ji do kouta.

Moretti si rozmáchle nalil další sklenku vína. „Máte mé svolení pokračovat.“ Obrátil ji do sebe a zazubil se na ně. „Ohromte mě, prosím.“

— * —

„K ukázce,“ pravil Orso, „budeme potřebovat bednu, pokud možno železnou nebo ocelovou. Bronz je trochu chatrný. A je třeba, aby byla zhruba stejně velká jako tadyhleten testovací lexikon.“

Moretti se odlouдал k velikému polštáři. Mávl rukou na chlapce a poručil: „Dones mu jednu, prosím.“ Chlapec odspěchal a Moretti sebou hodil na polštář. Ostatní skribovači následovali jeho příkladu a poskládali se na pohovky a křesla. Moretti namočil švestku do mísy s čokoládou a hlasitě ji spořádal, přičemž sledoval, jak se Sancie a Berenika pouštějí do práce s testovacím lexikonem.

Skribování bylo téměř vždy procesem o dvou krocích. První krok vypadal velice jednoduše: skribovač připevnil malý popsaný plát na předmět, který si přál pozměnit, často ho umístil někam dovnitř — hlavně proto, aby se znaky nepoškodily. Tato ploška byla potištěna několika symby, obvykle šesti až deseti, a jakmile byla upevněna k předmětu, tyto symby se ho jaly přesvědčovat, aby začal krajně nezvyklými způsoby porušovat realitu — proto se této součásti říkalo přesvědčovací plát.

Jenže přesvědčovací plát jednoduše pouze *vypadal*. Ve skutečnosti se každý z jeho šesti až deseti symbolů opíral o druhou součást: definiční plát uložený v nedalekém lexikonu. A právě tady začínalo skutečné umění, poněvadž definiční plát sestával ze statisíců ručně psaných symbolů, celých řetězců, tvořících složité argumenty dost silné na to, aby určitou část světa přinutily vzepít se realitě. Symby na přesvědčovacím plátu pouze ukazovaly, na co se ty argumenty mají vztáhnout.

Výroba definičního plátu si žádala mnoho týdnů testování a analyzování. Takové experimenty by většině lidí připadaly úmorně nudné — což nebylo daleko od pravdy —, ale kdybyste je odbyli, snadno by se mohlo stát, že vám zničehonic imploduje hlava či trup. Každý definiční plát k úspěšnému skribování měl tedy v Tevanne ohromnou cenu.

A právě tohle teď Berenika se Sancií opatrně vyzvedly ze své bedny a umístily do malého lexikonu na stole: definiční plát, který osobně vyrobily a který přinutí realitu dělat něco, z čeho bude Michielům kynout převeliký zisk.

„Takže,“ ozval se onen postarší šišlající skribovač, „ony teď chystají způsob, jak... duplikovat realitu?“

„Ne tak docela,“ řekl Orso, když se malý sluha Michielů vrátil s železnou bednou na vozíku. „Chystají se ty dvě schránky přesvědčit, že realita uvnitř jedné i druhé je *tatáž*. Svět pak nepozná, jestli se testovací lexikon uložený do tepelné komory nachází skutečně v tepelné komoře, nebo v železné bedně, kterou jste přivezli, nebo v obojím.“

Moretti přimhouřil oči. „Což znamená...“

„Což znamená, že jakmile budou obě schránky spárované, můžete si tuhle prázdnou škatuli na tomhle vozíku odvézt, kam se vám zlíbí,“ pokračoval Orso, poklepáváje rukou na železnou bednu, kterou už si braly do parády Sancie s Berenikou, „a spolu s ní povezete definice celého lexikonu.“

Teď už skribovači Michielů nehodovali ani nepopíjeli. Sancie se jim nedivila, vždyť Orso se právě jakoby nic vytasil s řešením jednoho z největších omezení, kterým skribování podléhalo.

Lexikony obsahovaly tisíce a tisíce pečlivě sestavených definic a argumentů, které nutily realitu provádět věci, jimž se za běžných okolností tvrdošíjně bránila. Byly obrovské, složité a příšerně drahé, což znamenalo, že byla děsná fuška je vyrobit, a ještě těžší bylo je převážet.

Skribované augy — jako třeba šípy, kočáry a lampiony — však fungovaly pouze v okruhu dvou nebo tří kilometrů kolem slévárenského lexikonu. Pokud jste se od lexikonu příliš vzdálili, realita už si byla jistější, čím je či není, a ignorovala tedy přesvědčovací plát na vašem augu, ať jste jeho symby vypracovali sebepečlivěji.

Zkrátka a dobře bylo mnohem lacinější vzít obyčejnou železnou bednu a *přesvědčit* ji, že je v ní lexikon, místo abyste buďovali další lexikon. *Nesrovnatelně* lacinější. Byl to rozdíl mezi kopáním mnoha kilometrů zavlažovacích kanálů na straně jedné

a klepnutím kouzelnou hůlkou do země a vyvoláním zurčícího pramene na straně druhé.

„Jaká to má omezení?“ zeptal se Moretti, který už se netvářil zdaleka tak blazeovaně jako předtím.

„No, původně byla realita v duplikované schránce čím dál nestabilnější,“ odvětil Orso. „Což znamená, že schránka nakonec, ech, vybuchla.“

„Ale tento problém jsme vyřešili,“ řekla honem Berenika.

„Ano. Byla s tím spousta práce, ale... nestabilitu jsme odstranili,“ přitakal Orso.

„Ukažte mi definice, prosím,“ žádal Moretti.

„Už jsme je vložili do lexikonu,“ namítla Berenika.

„Já vím. Přesto je chci vidět.“

Orso se zachmuřil a vytáhl definiční plát z lexikonu. Byl to velký bronzový kotouč, široký asi půl metru, pokrytý mnoha tisíci maličkých vyrytých symbolů — vyvedených pečlivým Bereničiným písmem.

Moretti se zvedl, došel k plátu, nahnul se nad něj a zblízka si ho prohlédl. Pak přikývl a poodstoupil. „Aha,“ poznamenal. „Fascinující.“

„Lze tu techniku aplikovat ve větším měřítku?“ otázal se šišlající skribovač, zjevně maje na mysli slévárenské lexikony.

„Patrně ano,“ odvětil Orso. Vrátil kotouč do malého lexikonu. „Jelikož ale Záhutí, s. r. o. nemá v plebsinách žádné slévárenské lexikony, s nimiž by mohlo experimentovat, nejsem s to vám dát konečnou odpověď.“

Skribovači Michielů si po těch slovech vyměnili posměšné úšklebky.

„Zato jsme se věnovali druhému největšímu problému s lexikony,“ pokračoval Orso. „Výstavba lexikonu je sice náročná a drahá, jde však o jednorázové náklady. Ale muset do všech *stávajících* lexikonů neustále doplňovat *všechny* nové skribovací definice... To jde hodně do peněz, že ano?“

Úšklebky zmizely. Všechny oči se upíraly na Orsa, zatímco Sancie s Berenikou se tiše lopotily s železnou bednou jako pomocníci nějakého kouzelníka před pouťovým trikem.

„Co tím myslíš?“ zeptal se rychle Moretti.

„Nu, coby někdejší hypatus vím, že vytvořit skribovací definici trvá celé dny, týdny, dokonce měsíce,“ pravil Orso. Prstem poklepal na lexikon s kotoučem, který jim právě ukázal. „Musíte pečlivě, ba přímo dokonale zapsat každý symb každého argumentu na bronzový plát, teprve pak ho umístit do lůžka slévárenského lexikonu... A nemůžete je vyrábět hromadně, jelikož stačí jediný maličko nepřesný symb, a lexikon napáchá nedozírné škody. Takže je všechny musíte vyrábět ručně... Což znamená, že implementace jediné nové definice v celé kamponě může trvat déle než rok.“

„Ano,“ přisvědčil netrpělivě Moretti. „A co má být?“

„Nu, zjistili jsme, že lůžko slévárenského lexikonu... součást, která v sobě drží *všechny* definice...“ Orso si zadumaně poklepával na bradu. Sancii připadalo, že už to trochu přehání. „Zjistili jsme, že ho lze docela snadno zduplikovat, přesněji řečeno spárovat s prázdným lůžkem.“

Skribovači Michielů se po sobě podívali.

„Chceš říct, že místo toho, abychom ručně vypisovali stovky definičních plátů,“ stočil Moretti pohled k bedně vystlané sametem, „pro stovky našich sléváren...“

„Ano?“ pobídl ho Orso.

„Místo toho bychom... bychom mohli použít vaši techniku ke spárování lůžek všech našich slévárenských lexikonů...“

„Ano.“

„A kdybychom pak zasunuli *jedinou* sadu definičních plátů do *jediného* slévárenského lexikonu... potom by *všechny* lexikony jednoduše uvěřily, že ty argumenty obsahují?“

„Ano.“

„A všechny argumenty, které jsme sepsali... by pak platily *všude*?“ ujišťoval se Moretti.

Orso přikyvoval, jako by s tím nápadem přišel Moretti, nikoli on sám. „Ano, rozhodně by to tak mohlo fungovat.“

Skribovači Michielů už se nerozvalovali v křeslech. Většina jich teď seděla rovně, jako by spolkla pravítko, nebo se nakláněla vpřed. Někteří dokonce stáli.

Sancie na nich viděla, jak jim hlavou letí výpočty: hodiny práce, které by tím ušetřili, efektivita, kterou by tím získali, a to všude v kamponě. Navíc by se tím zlikvidovala spousta bezpečnostních problémů, jelikož skribovací definice patřily k nejcennějším věcem v majetku každé kampony: lexikony byly možná srdcem kampony, ale definice byly její krví. Aplikace Orsovy metody dokonce i v takto malém měřítku by pro ně znamenala revoluci.

„A všechno je to tady,“ pravil Orso a položil dlaň na tlustospis na stole. „Nemám pochyb, že tak vytříbené myslí, jako jsou ty vaše, se v tom snadno vyznají...“

„Až po ukázce,“ řekl ostře Moretti. „Chci se přesvědčit, že to funguje.“

Orso se uklonil. „Jistě.“

Berenika se Sancíí pokračovaly v práci, pečlivě opatřovaly železnou bednu příslušnými značkami. Za necelou půlhodinu bylo vše připraveno.

„Hotovo,“ oznámila Berenika, ustoupila a otřela si z čela pot.

Skribovači Michielů vstali, přiblížili se k jevišti a prozkoumali úpravy, které ženy provedly na testovacím lexikonu s tepelnou komorou i na železné bedně. Jejich dílo působilo klamně jednoduchým dojmem — jen trocha bronzu, hrstka plátů a několik ručně provedených, pečlivě vyrytých symbolů.

„Ještě to neběží, že ne?“ otázal se ostražitě šišlající skribovač.

Orso ho obdařil tenkým úsměvem. „Ne. Nepoběží to, dokud lexikon nenastartujeme a nezapneme. Teprve *pak* dojde k úspěšnému zdvojení reality.“

„Ale jak nám dokážete, že to funguje?“ zeptal se zase skribovač, který si šlapal na jazyk.

„No,“ řekl Orso, „je několik způsobů, jak —“

„Ne. Ověříme si to sami,“ rozhodl Moretti a mávl na jednoho ze skribovačů vzadu v místnosti. Muž přispěchal s jejich vlastní truhlou, tahle však byla ze stříbra a bronzu, nikoli z obyčejného dřeva jako ta Orsova.

Moretti truhlu otevřel. Uvnitř byl další definiční plát spolu s malým skribovaným lampionem. Obrátil se k Orsovi s širokým úsměvem na tváři. „Ačkoli se zdá, že tvoje ukázka by skutečně mohla dostát tvému holedbání, raději bych se podíval, jak bude tvoje technika fungovat s našimi nástroji, místo abych sledoval divadélko s vaším náčiním. Tato definice přemluví lampion, aby se rozsvítil... ale pouze do vzdálenosti čtvrt metru od lexikonu, který ji pohání.“

Orso pomalu přikývl. „Takže... ty chceš zapnout testovací lexikon, položit lampion na železnou bednu... a odvézt železnou bednu pryč z téhle místnosti, abyste viděli, jestli bude lampion pořád ještě fungovat?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Moretti. „Do části kampony, kde jsi *zaručeně* nikdy nebyl. Ani ty, ani tvoji zaměstnanci.“

Skribovači Michielů se zadívali na Orsa, on však jednoduše pokrčil rameny a řekl: „Jistě.“

Morettiho úsměv trochu povadl. „Tak do toho,“ kývl na svůj tým.

Skribovači Michielů opatrně vložili do testovacího lexikonu tuto druhou skribovací definici. Pak ho zavřeli, zajistili a zapnuli.

Asi polovina michielských skribovačů ustoupila v obavách, že by mohl vybuchnout. Ale nic takového se nestalo. Vozík, na němž ležela železná bedna, pouze zaskřípal, jako by na něm spočinulo stokilové břemeno...

Což, jak Sancie věděla, bylo přesně to, k čemu došlo. Testovací lexikony vážily desítky kilogramů. Pokud železná bedna věřila, že jeden z nich obsahuje, pak musela převelice ztěžknout.

Orso pokynul k lampionu. Moretti ho podržel před sebou a zapnul ho. Lampion zpočátku nic nedělal — ale když ho Moretti položil na železnou bednu, zničehonic se rozzářil jasným, stálým svitem.

Šíšlající skribovač zalapal po dechu. Moretti hleděl na lampion stále ještě přimhouřenýma očima.

Orso ukázal ke dveřím. „Pokud si přeješ odvézt bednu jinam,“ pravil, „já a moje ředitelka inovací tě s radostí doprovodíme a zodpovíme ti veškeré otázky —“ mávl na Sancii a ta vykročila vpřed, „— zatímco Berenika s Gregorem tu zůstanou a dohlédnou na to, že všechno poběží, jak má.“

Moretti ulpěl na Sancii znechuceným pohledem. „A... proč musím trpět, aby si mým úřadem vykračovala tahle šereda?“ Podíval se na Bereniku. „Proč ne ona?“

„Hmm,“ zamručel Orso. „No, Berenika je *hodně* schopná. Vždycky se mi vyplácelo párovat schopné lidi s těmi, kteří jsou, ech, méně schopní.“

Sancie si vyměnila pohled s Gregorem: *Rozkošný.*

Moretti se usmál, připlácl si na obličej ohromně falešný úsměv a pravil: „Jistě. Pak to tedy dává dokonalý smysl.“

Dva skribovači Michielů se chopili vozíku a jali se ho tlačit ke dveřím. Moretti a ostatní, spolu s Orsem a Sancii, se trousili za nimi.

Sancie se pomalu, zhluboka nadechla. *Je čas pustit se do práce.*

KAPITOLA 2

Sancie, Orso a skribovači Michielů se trmáceli chodbami hypatova úřadu v téměř naprostém tichu. Všichni upírali pohled na maličký zářící lampion ležící na železné bedně a čekali, až zabliká a zhasne. Sancie ovšem věděla, že se nedočkají. Orso je nevodil za nos. Bedna skutečně věřila tomu, že obsahuje testovací lexikon se všemi definicemi, kterými měnil realitu.

„Jak dlouho tu ještě budeme pochodovat, Armande?“ zajímal se Orso. „Samozřejmě se ptám čistě ze zvědavosti...“

„Dokud neukojíme *moji* zvědavost,“ odvětil Moretti.

Zabočili doleva, potom doprava, toulali se chodbami a síněmi, čím dál hlouběji do pracovních dílen, společenských sálů a knihoven. Sancie věděla, že by se tu dalo najít mnoho nevy počitatelných a nebezpečných experimentů, jako ostatně téměř ve všech hypatovských budovách v každé kamponě.

Alespoň v to doufala.

Jdeme na to.

Přimhouřila oči, nadechla se... a napnula sval v hlavě.

Jinak se to nedalo nazvat. Věděla, že v lidském mozku není nic, co by se podobalo skutečným svalům, ale přesto, kdykoli chtěla použít svůj skribozrak, měla pokaždé pocit, jako by napínala cosi ve své lebce, natahovala jakousi šlachy, vaz anebo sval, který jí pak zpřístupní... no, vlastně všechno.

Svět se před ní rozzářil třpytivými propletenci stříbra, zdánlivě vetkanými do stěn, dveří, lampionů, zkrátka do všeho: skriby, které upravovaly individuální realitu veškerých předmětů kolem ní. Kdykoli se na některý z těch zašmodrchanců zadívala, spatřila jeho *logiku* — argumenty a povely, jež tyto předměty přesvědčovaly, aby vybranými způsoby vzdorovaly fyzikálním

zákonům. Vidět tyto uzly příkazů znamenalo vidět skrytá pravidla samotného světa.

Tak o tom alespoň uvažovala ona. Bylo to něco bizarního, do slova vidět skriby — dokonce i skrz stěny, podlahu a strop, jelikož její skribozrak se neomezoval hmotnými překážkami zdaleka tolik jako běžný zrak —, ale nejtěžší bylo to popsat. Jak mohla ostatním vylíčit mimosmyslové vnímání? Jelikož neexistoval nikdo jiný s takovýmhle nadáním — jednalo se čistě o důsledek skribovaného plátu zapuštěného ze strany do její hlavy —, neměla, s kým by to mohla probrat.

Přejížděla pohledem od jednoho skribu k druhému a bedlivě je zkoumala. Viděla, jak v hypatově budově všude kolem ní pableskuje spousta šílených experimentů a návrhů. Některé ji uváděly v úžas.

Otázka zní — který z nich je pro tuhle chvíli ten pravý?

Moretti je právě vedl dlouhou chodbou, kolem skupiny michielských dělníků tlačících vozík naložený bednami se stovkami maličkých skleněných kuliček — ale když si je Sancie prohlédla skribozrakem, spatřila, že ve skutečnosti jsou to miniaturní slunce, jako to, které předtím viděla venku, a okamžitě pochopila, že tohle je maličká experimentální verze, jejíž mračna mají proplovat místností či ulicí.

Á. To se mi zrovna hodí...

Když se vozík přiblížil, pořádně si ty augy prohlédla. Dělníci mumlali: „Pardon... promiňte, prosím...“ a zástup skribovačů ustupoval před nákladem mrňavých sluncí.

Sancie však počkala déle než většina ostatních. Vozík zpomalil a ona se musela přitisknout ke stěně, aby mohl projet... a ve stejnou chvíli položila na jednu z beden holou dlaň.

Jakmile navázala tělesný kontakt s bednou augů, v hlavě se jí rozbrentilo moře tenkých hlásků:

<Jsme slunce! Jsme samo slunce! Když obloha pukne a obal se rozevře, budeme jako slunce, my všichni, všichni poplujeme vzduchem za naším vodičem...>

Sancie poslouchala, jak k ní maličké skriby jednohlasně promlouvají. Celé se to seběhlo vmžiku — povídat si s augy jí šlo čím dál líp —, ale věděla, že nemá moc času.

<Co je váš vodič?> zeptala se skleněných kuliček.

<Vodič je to, za čím jdeme, místo, kam směřujeme! Hýbeme se jako jeden, spějeme za vodičem, vždyt být sluncem je velká, převeliká radost...>

Naslouchala přivalům informací. Zdálo se, že tyhle kuličky mají za úkol létat a svítit — a pohybovat se za jakýmsi předmětem, jako psi na vodítku. Po dokončení finální verze s sebou nejspíš budou Michielové nosit nějaký signál — prsten nebo náhrdelník — a hejno maličkých koulí popluje za nimi nebo kolem nich. Bude to vážně působivý efekt. Tohle všechno bylo definováno docela dobře, ale skribovači, kteří je navrhovali, oči-vidně zápolili s tím, jak by měla maličká slunce létat: jakou rychlostí, v jaké poloze a tak dále.

<Co se stane, když narazíte do zdi?> chtěla vědět Sancie.

<Změníme směr a pokusíme se vrátit do správné vzdálenosti od vodiče!>

<Fajn. A jakou rychlostí ho máte sledovat?>

<...rychlostí?>

<Jo. Lítáte přece, ne? Jakou rychlostí teda lítáte?>

Chvilé ticha.

<Není definováno!>

<Oni nedefinovali rychlost, kterou se máte pohybovat?>

<N-ne?>

<Tak... jak teda lítáte?>

<Musíme se neustále držet do dvou metrů od vodiče, a to v konstelační konfiguraci!> štěbetaly lampy.

Sancie skryla potutelný úsměv. Nepřekvapovalo ji, že skribovači tohoto augu opomenuli něco tak zásadního — ostatně se jednalo o zbrusu nový návrh —, ale právě teď se jí to setsakra hodilo.

<A... jak dlouhý je jeden metr?>

<Sto centimetrů?>

<Ale kdepak,> řekla Sancier. <Tohle se nedávno měnilo. Hned vám to povím...>

Sancier s maličkými lampami zapředla rychlou diskusi, vracela jejich představy o vzdálenostech a tvrdila, že jeden metr má ve skutečnosti jen pár milimetrů. Znamenalo to, že jakmile lampy vyletí z krabice, maximální rychlostí se vyřítí ke svému „vodiči“ ve snaze přiblížit se k němu víc a ještě víc — ale při tom nevyhnutelně narazí do stěny, což zapříčiní, že začnou přehnaně kompenzovat svou letovou polohu.

Vlastně to bylo až příliš snadné. Ale v uplynulých třech letech se v tom hodně, *hodně* zlepšila.

<...a takhle to funguje. Chápete?> uzavřela.

<Chápeme!>

<A kdy to uděláte?>

<Za čtyřicet vteřin!>

<Výborně. Děkuju.>

Odtáhla dlaň. Hlasy umlkly a všichni se dál ubírali chodbou.

Vydechla. V reálném čase netrvala celá ta výměna déle než dvě nebo tři vteřiny. Nikdo si ničeho nevšiml.

Moretti zahrnul doleva, potom doprava a zase doleva. „Rád bych s tím šel na dvůr, Orso,“ poznamenal. „Abych viděl, jestli to bude fungovat i venku.“

„Jistě.“

„Vyskytly se obtíže v souvislosti s deštěm nebo vlhkostí?“

„To jsem ještě dopodrobna nezkoušel... ale nemám důvod se domnívat, že nastanou...“

Sancier stále napínala svůj skribozrak, dívala se napříč podlažími hypatova úřadu a zkoumala skriby za stěnami a pod podlahou.

A pak to zahlédla: velikou jasnou kouli zářících propletenců o několik pater níž. Planula takovým jasnem, až ji při pohledu na ni rozbolela hlava...

Hypatův lexikon. Aug, který měl v sobě všechny experimentální argumenty, které kdy Michielové vyrobili.

Tamhle ho máme. To je můj cíl.

„Tvůj areál je dosti impozantní, Armande,“ prohodil Orso. „Mnohem veselejší než Ofeliin.“

„Hm? Aha, jistě,“ přisvědčil Moretti. „Nechci si ani představovat, jak to vypadá v hypatově úřadě u Dandolů. Všude papíry a inkoust... všichni zalezlí v malých šedivých komůr—“

Z chodby za nimi se ozvalo řachnutí. Potom zajčení.

Průvod skribovačů se zastavil. Všichni se ohlédli.

Á, pomyslela si Sancie. *Je to tady...*

„Co to bylo?“ zeptal se ten šišlající skribovač.

Ale potom následoval další zvuk, jako krupobití na plechové střeše.

Moretti vytřeštil oči na maličkou, oslnivě jasnou kouli světla, která se k nim řítila chodbou, a za ní tucet dalších. „A *do prdele!*“ zařval.

Vzápětí je zasypaly mrňavé korálky jasného světla, které závratnou rychlostí kmitaly prostorem a s pisklavým cinkotem se odrážely od všech okolních povrchů. Musely jich být stovky, ne-li tisíce, a skribovači na ně reagovali jako na roj sršňů. Jejich zásahy totiž *bolely*, zjišťovala Sancie. Ucítla, jak jí několik kuliček udeřilo do zad, jako by je vystřelili z praku, a věděla, že bude mít brzy modřiny.

„*Kurvafix!*“ hulákal Moretti. „*Kterej magor zapnul sluneční roje?*“

Všude kolem zavládl chaos. Skribovači si chránili hlavy a tváře, hledali úkryt před záplavou svištících kuliček oslepujícího světla.

Asi jsem odvedla lepší práci, než jsem měla, pomyslela si Sancie. *Ty kuličky teď lítaj až moc rychle...*

Jenže neměla čas si s tím dělat starosti. Udělala tři kroky chodbou, našla zamčené dveře do prázdné dílny a položila na ně dlaň.

<*Čekám na znamení,*> sdělily jí dveře. <*Bez znamení jsem jako kamenná zeď, jsem* —>

<Kdy na tebe naposledy použili klíč?> zeptala se.

<Och? Ach. Asi... před dvěma hodinami...>

<A na jak dlouho se máš odemknout, když někdo použije klíč?>

<Asi na... deset vteřin?>

<A jak dlouhá je vteřina?>

Tohle činilo dveřím jisté potíže. Věděla, že pojmy jako čas a prostor se skribovaným věcem nechápuou snadno. Jak byste popsali vteřinu někomu, kdo nemá pojem o čase? Skribovači s tím odjakživa zápasili.

<Ne, to je úplně špatně,> řekla Sancie. *<Vysvětlím ti, jak dlouhá je vteřina doopravdy...>*

Sancie dotírala na dveře, přesvědčovala je, že vteřina je ve skutečnosti neuvěřitelně dlouhá doba, a poslední použitý klíč tedy pořád ještě platí a dveře by se měly otevřít. A zatímco pracovala, začínala jako vždycky cítit, jak jí symby prosakují do mysli.

Čím více se zdokonalovala v komunikování se skriby, tím lépe dokázala vnímat, cítit, a nakonec dokonce *vidět* symby na přesvědčovacích plátech, s nimiž mluvila. Zdálo se jí, že chápe proč: cítila zhruba to, co cítil předmět, zakoušela argumenty, které na něj vložil někdo jiný, včetně toho, co a jak dělají.

Komunikovat se skribovanou věcí v podstatě znamenalo cítit na sobě její skriby a povely. A kdykoli Sancie takové spojení ukončila, pokaždé měla maličko strach, že ona sama je zase o něco pozměněnější než předtím.

Konečně se ozvalo klapnutí.

Dveře se otevřely.

Sancie skočila dovnitř, zavřela dveře a přesvědčila je, aby se zase zamkly. Pak se obrátila k dílně za svými zády a naplnula skribozrak.

Jakmile se vrhla vpřed, vybavilo se jí, co jí říkal Orso, když tuhle fušku začínali plánovat: *Samozřejmě s sebou nemusíme nosit žádné zbraně ani udělátka.*

Proč ne? ptala se.

Protože každá hypatovská budova je plná děsných šíleností, odpověď děl tehdy. Proč se namáhat s vyráběním zbraní, když tě tam můžeme prostě propašovat, pustit tě ze řetězu a udělat zbraň z celé té stavby?

— * —

Sancie pádila dílnami a poslouchala řinčení, zvonění a křik vzadu za sebou. Počítala, že má asi deset minut, než zvládnou situaci vyřešit a než si všimnou, že zmizela.

Napnula skribozrak a zadívala se dolů skrz stěny a podlahy. Ten jasný, žhavý propletenec skribů se nacházel o čtyři patra níž. Teď potřebovala najít způsob, jak do něj proniknout.

Samotný lexikon bude dobře hlídáný, vytanula jí na mysli Orsova slova. Ani náhodou se k němu nedostaneš. Ale zato je k dispozici, abych tak řekl, jistá infrastruktura...

Rázovala chodbou a co nejúporněji napínala skribozrak. Procházela dílnami plnými nesčetných tabulí skla — vyrábět sklo imitující denní světlo už Michielům opravdu šlo — a zářících dlaždic, jakož i závěsných lustrů, které vydávaly zvláštně konejšivý zvuk podobný hře na flétnu, a zrcadel sálajících podivuhodně silným, uhrančivým jasem.

Kurňa, kurňa, kurňa, letělo jí hlavou.

Nezastavovala se, pátrala po nějaké cestě ke svému cíli a poslouchala křik a rozruch v chodbách za sebou. Nezabloudit v téhle budově nebylo snadné ani se skribozrakem. Zdálo se, že je provrtná hotovým bludištěm dílen a sálů. Mnoho jich mělo okna skribovaná tak, aby to vypadalo, že vedou ven, což její orientační smysl mátl ještě víc.

Náhle postřehla shluk skribů ženoucích se směrem k ní — rapír, espringal, zbroj —, poznala, o co se jedná, zachovala klid a ukryla se za otevřenými dveřmi.

Čekala. Konečně se kolem prohnal strážný Michielů, který si mumlal: „Přisámbož, nemine jedinej den, aby se v tomhle baráku něco nepodělaloo...“

Naslouchala, dokud neodchvátal, a pokračovala hlouběji do budovy, jedna chodba, potom další, až spatřila, co hledala: dlouhou tlustou šňůru skribů, táhnoucí se vodorovně asi dvě patra pod ní, a všechny brebentily cosi o tlaku vody...

Vodovodní potrubí, pomyslela si. Kvůli chlazení lexikonu...

Musela však najít způsob, jak se k nim dostat. Schody nepřicházely v úvahu; tam by byla příliš na ráně. Okna by možná šla. Ale třeba je tu lepší možnost...

Rozhlédla se a zmerčila cosi, co svisle procházelo celou budovou: jakýsi komín a v něm pohyblivý plát, který byl doslova napěchovaný skriby souvisejícími s gravitací...

Oni do úřadu hypata vážně zabudovali výtah na jídlo?

Ale čemu se vlastně diví? Vždyť to jsou celí Michielové.

Vyrazila směrem k němu.

Kdybyste jí před třemi lety řekli, že se jednou vloupá za bílého dne do úřadu michielského hypata, a ještě bude s lehkostí proplouvat jeho nesčetynými síněmi, strážními stanovišti a kontrolními body, myslela by, že jste se zbláznili. A přesto díky svému skribozraku klouzala budovou jako rozpálený nůž úhořím tukem: našlapovala kolem stráží a skribovačů, po očku sledovala augy, které měli po kapsách, a v pravou chvíli zapadla za dveře nebo za roh; rozrážela zámky, kontroly gombíků a skribované dveře, jako by byly konstruovány tak, aby vyhlížely její příchod; jednou se jí dokonce podařilo ukrýt se všem na očích, postavila se za nový typ skribované lampy a přesvědčila ji, aby se rozzářila nepřírozeným jasem, takže skribovač, který právě procházel kolem, na lampu jenom zlostně zamžoural, pokračoval v chůzi a bručel si při tom pod vousy: „Kterej zatracenej hlupák dostal tenhle skvělej nápad...“

Všechno zanechala víceméně ve stejném stavu, v jakém to našla. Michielové nebudou mít ponětí, že tady kdy byla.

Během pár minut dorazila do pracovny s jídelním výtahem a vmáčkla se dovnitř.

S technikami použitými při skribování výtahu byla obeznána — v podstatě šlo o silnější verzi argumentů, které nadnášely létající lampiony —, a ve chvílce ho přesvědčila, aby s ní sklesal do útrob hypatova úřadu, blíž k vodovodnímu potrubí vedoucímu k lexikonu.

Jídelní výtah ji vzal níž a ještě níž.

Vedu si dobře, pomyslela si za jízdy. Vážně dobře! Je fajn vrátit se ke starému řemeslu.

Ruka jí bezmyšlenkovitě zabloudila ke hrudi, jako by se pokoušela nahmatat náhrdelník. Napůl čekala, že ucítí chladný kov, tisknoucí se jí ke kůži, jenže tam nic neměla.

Úsměv zmizel.

Od zničení Hory šlo o její první skutečnou loupež — a přece to nebylo stejné jako dřív.

Jídelní výtah zastavil. Otevřela dvířka, spatřila, že je v další dílně — tahle byla plná adhezivních plátů vyrobených tak, aby držely na stěnách —, a vylezla ven.

Přístup k vodovodnímu potrubí bude poblíž samotného lexikonu, sdělil jí předem Orso. Ale tam dole bude silnější ostraha. Čím jsi důležitější, tím blíž máš kancelář k lexikonu — což znamená víc stráží, víc obranných mechanismů, víc pastí.

Přikradla se ke dveřím dílny, skribozrak upřený před sebe. Pootevřela je a vykoukla ven. Za dveřmi byla další chodba — a pár metrů nalevo se nacházela místnost s přístupem k vodnímu potrubí lexikonu, nejspíš pod jakýmsi údržbářským poklopem v podlaze.

Ale v místnosti s tímto poklopem byli tři strážní Michielú, po zuby ozbrojení, stojící v pozoru. Rychle pochopila proč: hned vedle byla kancelář s mnohem důkladnějším zabezpečením než všechny ostatní... což v ní budilo podezření, že tyto komnaty patří samotnému Armandu Morettimu.

Sakra. Co teď?

Dřepěla na chodbě a prozkoumávala prostor před sebou. Morettiho pokoje vypadaly přesně tak, jak se dalo čekat: přehršle absurdních, okázalých divů světla a skla...

Ale taky tam byla spousta skribovaných hrnců. Nejspíš na rozpouštění té jeho zatracené čokolády. Před hlavními dveřmi do jeho pokojů sice stály stráže, ale to ještě neznamenalo, že tam není i další vchod.

Kráčela chodbou a nakukovala dovnitř, až objevila jeho ložnici — alespoň předpokládala, že je to ložnice, soudě podle nezvyklého množství teplých skribovaných světel rozmístěných kolem čehosi, co pokládala za postel. Ačkoli pana Morettiho neznala dlouho, měla pocit, že celkem dobře odhadla jeho charakter...

Ahá, pomyslela si. Ve zdi ložnice byl ukrytý aug, který silně připomínal dveře — nejspíš aby mohly dovnitř a ven nepozorovaně chodit milenky.

Přistoupila k němu, položila dlaň na stěnu a zaposlouchala se.

<Čekám na gombík svého pána... symboly uspořádané právě tak akorát, tisknoucí se k teplu mojí kůže, plnící mě světlem, plnící mě smyslem, plnící mě posláním...>

Nakřčila nos. Mnohem raději manipulovala s Orsovými skriby. Občas bývaly trochu nabručené, ale aspoň to nebyly takové citlivky.

Přemohla dveře, vklouzla do Morettiho pokojů a našla největší skribovaný hrnec na čokoládu. Rozhlédla se, popadla velkou lahev hroznového oleje a celou ji do něj vychrstla. Pak položila ze strany na hrnec ruku a poslouchala.

<...jen maličko teplejší než lidské tělo,> brumlal si hrnec s tichým uspokojením. *<Ne moc horké. Ne vařící. Jen... teplé. Teplé jako kůže, kůže za letního dne, kůže pod jasným světlem slunce...>*

<Poslyš, mám pro tebe novinku,> oznámila kastrolu.

<Hmm? Vážně?>

Rychle skribovaný hrnec přesvědčila, že lidské tělo je několikanásobně teplejší, než mu bylo řečeno původně — přesněji řečeno bude, asi za minutu. Pak tomu měl věřit po dobu přesně jedné další minuty; kdyby tomu věřil déle, mohl by tím hrozným žárem podpalit celou budovu.

<To je ohromně zajímavé!> prohlásil hrnec. *<Takže jsem to vždycky dělal špatně!>*

<Jo, přesně tak,> přitakala. *<Ale... zkus to protentokrát udělat správně, ano?>*

Skribovaný hrnec nadšeně souhlasil. Sancie vyklouzla tajnými dveřmi zpátky na chodbu a znovu se schovala do dílny s adhezivními pláty. Pak si olízla prst, sehnula se a přitiskla si ho zezadu k podpatku.

Podpatek okamžitě rozpoznal její sliny a odskočil od boty. Měl v sobě malou dutinu. Sancie ho uchopila a nakoukla dovnitř.

Nikoho, kdo měl všech pět pohromadě, by v životě nenapadlo, že by si někdo skriboval podpatek. S tím nápadem přišla Berenika. Potřebovali způsob, jak tuhle poslední součást propašovat do kampony — protože něco takového by nezvládla za pochodu vyrobit ani Sancie.

Vypadalo to jako malý kovový čtvereček. Ale když se ho Sancie dotkla holou kůží a promluvila k němu svým nadáním, náhle vyrostl do prostoru jako papírové dioráma a vytvaroval se v maličkou krychli.

Chovala krychličku v dlaních, prohlížela si ji, zkoumala bezpočet skribů a argumentů vyrytých mikroskopickým písmem do jejího povrchu. Spolu s Berenikou a Orsem na tom dělala dobrého půl roku a teď se to mělo všechno zúročit. Jinak by Orsův největší nápad prodali Michielům zbytečně; pro nic za nic by ohromně posílili jeden z kupeckých podniků.

Zadívala se skrz stěny před sebou a spatřila skribovaný hrnec. Viděla, jak se jeho argumenty náhle změnily, a nyní jeho teplota prudce stoupala, neustále sílila...

Je to tady.

Přesunula pohled ke třem strážným před Morettiho pokoji. Chvilí se nic nedělo. Pak se jeden strážný otočil jako na obrtlíku a ona zaslechla křik: „*Kouř! Kouř! Hoří!*“

Sledovala, jak trojice strážných vpadla do pokojů. Jakmile byli dost daleko, Sancie se vrátila do komory s průřezem k vodovodnímu potrubí.

Místnost už byla plná kouře — hroznový olej zřejmě čadil jako čert —, v koutě však zmerčila poklop. Vrhla se k němu a potichu ho otevřela.

Prohlédla si skriby na trubce pod sebou. Po straně byl malý ventil, ale nemohla ho jednoduše otevřít — voda by pak začala stříkat ven.

Až se dostaneš k vodovodním trubkám, instruoval ji Orso, musíš najít způsob, jak je přesvědčit, aby přestaly načerpávat vodu. Pak můžeš trubky otevřít, hodit do nich krychli a hotovo. Ale je to nebezpečné. Budeš mít jenom asi patnáct vteřin, než budeš muset vodní tok zase obnovit. Aspoň myslím. Vlastně to nevím.

Jak to? ptala se.

Protože nikdy nikdo nezkoušel zastavit přísun chladicí vody k lexikonu. K jejich chlazení je zapotřebí spousta vody, a když ji nemají, tak... Lexikon je prostě velká hromada skribů a argumentů, které oslabují a matou realitu. Pokud se lexikon přehřeje a všechno se poplete až příliš... Bylo by to hodně špatné nejen pro nás, ale pro každého, kdo žije v okruhu půl druhého kilometru kolem hypatova úřadu. Raději se tedy držme při zemi a řekněme, že máš jenom deset vteřin na to, abys tam tu kostku hodila.

Sancie zírala na trubky v podlaze.

Deset vteřin. No skvělý.

„Do hajzlu!“ hulákaly strážce v dýmající místnosti. „Co do toho hrnce sakra dal?“

Začala pomalu, pomaloučku odšroubovávat ventil.

Jestli to podělám... No, aspoň mě pak Orso nebude moct seřvat.

Dál ho povolovala, až zbývalo posledních pár závitů. Pak položila ze strany na trubku holou dlaň a zaposlouchala se.

<PŘÍVAL BUBLIN,> volaly trubky. <TLAČÍ, PADÁ, HUČÍ, ŠPLOUCHÁ, NÍŽ A NÍŽ A NÍŽ A NÍŽ...>

Cukla sebou. Nepřekvapovalo ji, že argumenty v potrubí jsou mimořádně silné — ostatně to byla kriticky důležitá součást lexikonu —, ale znamenalo to, že chvíli potrvá, než je přesvědčí... a co hůř, pak bude potřeba další čas k obnově původních argumentů a opětovnému puštění vody.

Nadechla se. *Skríbům dělá problém vzdálenost, směr a čas,* říkala si v duchu. *Tohle je vždycky skulina. Způsob, jak je odemknout.*

<Kdo vám řekl, kde je dole?> zeptala se.

<COŽE?> vyhrklo potrubí. <CO TO BYLO?>

<Ptám se, kde je dole,> zopakovala.

Potrubí odpovědělo: <NO, DOLE JE...> Sancie si to poslechla a pak začala co nejrychleji aplikovat své argumenty, jeden po druhém.

„Fuj,“ řekl někdo ze strážných. „Strop je celé začouzenější... Neměli bysme přinést mop?“

<CHÁPU,> odpovědělo potrubí, když ji vyslechlo. <TAK DOBRÁ. NAD TOUHLE ODBOČKOU BUDU VŠECHNU VODU TLAČIT VEN.>

Sancie polkla a sledovala, jak potrubí tlačí vodu pryč od ventilu... což znamenalo, že zhruba teď se lexikon hluboko pod ní začne přehřívat.

V duchu počítala vteřiny.

Jedna.

Zápolila s ventilem, odšroubovávala ho tak rychle, jak to jenom šlo.

Dva.

Ventil se uvolnil a málem ho upustila — což by strážce upozornilo na její přítomnost. Chňapla po něm a opatrně ho položila na podlahu. Jednu holou ruku pořád nespouštěla z trubky.

Tři.

Zašmátrala po kovové krychličce v kapse a vytáhla ji.
„Prostě ten kastrol uhasťte!“ křičel jeden ze strážných. „Víte, že sem stejně nesmíme!“

Čtyři.

Napnula skribozrak. Lexikon pod ní začínal sálat zvláště jasným, znepokojivým odstínem bílé...

Nacpala maličkou kostku do trubky a chvatně sebrala ventil ze země.

Pět.

Začala ho našroubovávat zpátky, jeden závit, pak další a ještě další — právě tak akorát.

Šest.

<Vlastně jsem se spletla!> křikla na potrubí.

<HMM? SPLETLA? V ČEM SES MOHLA SPLEST?>

Lexikon pod ní teď žhnul hrozivým růžovým světlem.

„Ten zatracenej krám je pořád horkej jako blázen!“ zaječel jeden ze strážných.

<Spletla jsem se v tom, kde je dole!> Vnucovala trubkám své argumenty, jeden po druhém.

Sedm.

<TO... TO BY ASI MOHLO DÁVAT SMYSL,> svolilo potrubí. <ALE MOHLA BYS MI PŘIPOMENOUT, CO ŽE JE VODA?>

„Sakra, sakra, sakra,“ zašeptala Sancie. Co nejúporněji se soustředila, vysvětlovala trubkám, co je voda, jakými se řídí zákonitostmi, jaká je na omak, jak ji poznat, a postupně obnovovala všechny pokyny.

Osm...

„Ne, ne, ne!“ zařval strážný. „Nepouštěj mu ten hrnec na postel, heršvec!“

<AHA. UŽ CHÁPU,> pravilo potrubí. <MOC CHYTRÉ. VÁŽNĚ MOC CHYTRÉ.>

<Takže — vodu zase rozproudíš?> zeptala se zoufale.

<ALE JISTĚ! JISTĚ!...>

Uslyšela zašplouchání vody v trubkách a hlasité, nečekaně příjemné zabublání. Stočila pohled k lexikonu hluboko pod sebou.

Chvíli se nedělo nic — růžová barva zlověstně sílila a ona cítila, jak se jí břicho svírá naprostým děsem...

Pěkně jsem to pohnojila. Zabíla jsem zkrunděnej lexikon. A teď všichni umřeme.

Ale pak začala růžová záře blednout, pomalu, pomaloučku... až se vrátila ke svému původnímu, jasně bílému odstínu.

Přemohla ji úleva. Už si málem oddechla, ale pak si vzpomněla na krychličku.

Podívala se zpátky dolů a zjistila, že dokáže sledovat její pohyby trubkami. Mrňavá zářící hvězda doběla rozpálených skribů se řítíla proudem vody, dokud se nepřiblížila k mohutné konstrukci lexikonu.

V tu chvíli se aktivovaly skriby, které zvyšovaly její hustotu. Krychle spadla jako kámen na dno trubky, přimkla se k němu, takže přívaly vod s ní už ani nehnuly. Byla v podstatě přímo v břiše té obludy. Držela jako přibitá.

Já to dokázala. Sakramejdlo, já to fakt dokázala...

„A jak teď asi hypatovi vysvětlíme, že jsme mu podpálili postel?!“ hulákal strážný v Morettiho pokojích.

Sancie zaklapla poklop a odplížila se.

— * —

Když o dvě patra výš otevřela zamčené dveře, naskytl se jí pohled na půltucet michielských skribovačů ležících na podlaze, úpějících a sténajících, s tvářemi i těly pokrytými jasně červenými podlitinami.

„Už je po všem?“ zeptala se. „Pardon. Schytala jsem pár zásahů a prostě... prostě jsem si zalezla do tamhletý kanceláře...“

Michielští skribovači se nenamáhalo odpovědět, jen se na ni zaškaredili a vyhrabali se na nohy.

„Fungovala ta bedna?“ ptala se. „Chcete dělat další testy?“

„Ne!“ odsekl Moretti, který teď s rozmazanými líčidly a roz-
cuchanými vlasy vypadal jako strašidlo. Skleněné korálky mu
dokonce na pár místech prostřelily roucho. „Cos tam sakra
dělala?“

„Už jsem vám to řekla. Schovávala jsem se před —“

„Prohledejte ji! Okamžitě!“

Přistoupili k ní dva strážní Michielů se zbrojí poďobanou
maličkými důlky po létajících lampách. Povzdechla si, zvedla
paže a strážní ji dosti hrubě prošacovali.

„Nic,“ oznámil jeden z nich, když skončili.

„Do hajzlu!“ vyštěkl Moretti. „Orso! Aspoň tu malou racho-
mejtli pokárej za neomalenost!“

Sancie se pokusila skrýt úšklebek, ale pak za sebou zaslechla
zasyčení: „Schovala ses v tý kanceláři... Tak ty ses... Ty ses prostě
schovala v tý kanceláři, jo?“

Otočila se a zjistila, že Orso na ni zírá s vraždou v očích. Tvář
zbrázděná šrámy, jelity a pohmožděninami se mu třásla vzteky.

KAPITOLA 3

Za nehodu se slunečním rojem se Moretti neomluvil. Asi považoval za samozřejmé riziko, že člověka mohou kdykoli během pobytu v hypatově úřadě ostřelovat maličké skleněné korálky. Místo toho se on i Orso — jeden pohmožděnější a rozvzteklenější než druhý — posadili ke stolu před hromady lejster, jejichž smyslem vesměs bylo uspokojit ostatní činovníky michielské kampony.

„Tady mi to podepiš,“ řekl Moretti. Ohmatal si tvář a cukl sebou. „A tady. A tady...“

Konečně to všechno vyřídili. Michielové spakovali všechno náčiní, které přinesli Záhuťané — pláty i bichle —, a odnesli je. U stolu nechali jen truhlu s duvoty.

Moretti povstal a pokusil se o úsměv, ale i tohle ho zřejmě stálo příliš velkou bolest. „Blahopřeju, Orso. Jistě mi odpustíš, když si s tebou nepotřesu rukou, neukloním se, dokonce to s tebou ani nebudu dál probírat.“ Jednou rukou si sáhl na levou hýžďi a vyrazil ze sebe bolestné heknutí. „Mám jisté... neodkladné záležitosti, kterým se musím věnovat... Odejdi v míru, prosím.“

Odporoučel se. Přiblížili se dva strážní Michielů a jeden z nich jim sdělil: „Doprovodíme vás nazpět k vašemu vozidlu.“

„Děkujeme,“ řekl Gregor. Zvedl truhlu s duvoty a společně se vydali za strážemi ven z místnosti.

Sancie zachytila Bereničin upřený pohled a nepatrně přikývla. Berenice vykvetl na tváři širokánský úsměv — nezvyklý projev nadšení, které proniklo jejím takřka nadpřirozeným sebeovládáním — a Sancie se musela přemáhat, aby ji na místě nepolíbila.

Mlčky se dotrmáceli ke kočáru Michielů, mlčky se nechali odvézt ke svému ošuntělému přibližovadlu a v něm pak mlčky pokračovali ven z kampony, dokud se konečně neocitli za jejími

branami, zpátky v plebsinách — rozbahněných, dýmajících, chátrajících, špinavých plebsinách.

„Nebudu nikde zastavovat,“ řekl Gregor. Hlas se mu třásl vzrušením či nervozitou; Sancie si nebyla jistá. „Určitě nás pořád sledují. Musíme vydržet, dokud se nevrátíme do naší firmy, kde nás nikdo neuvi—“

„Podařilo se?“ vyhrkl Orso. „Zabralo to?“

„Jo,“ řekla Sancie.

„Váž-vážně?“

„Jo.“

„Ono to fakt vyšlo, Sancie?“ ozval se z řídicí kabiny Gregor.

„Jo.“

„Aspoň jednou,“ povzdechla si Berenika, „bys mohla odpovědět víc než jedním slovem...“

Orso se málem rozplakal radostí. „Ano! *Ano!* U všech zkrunděných svatých, ano!“

„Už nezuříte kvůli obličejí?“ ujišťovala se Sancie.

„Kvůli obličejí? Koho sakra zajímá můj ksicht? S radostí bych si ho upízlal, abych dosáhl toho, čeho my dneska! Na karneval u nás bude letos veselo, nemám pravdu? A teď honem domů, ať se práší za kočárem!“

— * —

Jejich kočár poskakoval a kodrcal plebsinami, na něž se snášel soumrak. Sancie pevně svírala Bereničinu ruku a pohled upírala z okénka, modlila se a doufala, že nespatří žádné michielské strážce nebo zabijáky, kteří by jim byli v patách. Kromě povykujících šedých opic, hnízdících na střeších v plebsinách, zatím nikoho nezahlédla.

„Pořád nic?“ zeptal se Gregor z kabiny řidiče.

„Nic,“ potvrdila Sancie. Byla si tím jistá. Nejenže jí dával výhodu její skribozrak; nenápadně se plížit plebsinami poslední

dobou nebylo snadné. Díky změnám, které v uplynulých třech letech nastartoval Orso se Záhutím, tu teď svítila spousta světél.

Když Orso rozjel v plebsinách svou vlastní skribovací firmu, nikdo nevěděl, jak kupecké podniky zareagují. Bez okolků Orsa zavraždí? Rozstřílejí budovu ječivkami? Obě ty možnosti vypadaly vysoce pravděpodobně.

Jenže za pár dní už by to bylo marné. Desítky a desítky skribovačů kupeckých podniků, včetně několika pravých géniů, totiž brzy kráčely v Orsových stopách: dávaly kupeckým podnikům vale, zařizovaly si dílny v plebsinách a zakládaly své vlastní miniaturní kupecké podniky.

Nyní se mezi chudinskými barabiznami tu a tam nacházely ohrazené bloky budov, maličké komplexy, ze kterých si ostatní nové skribovací společnosti udělaly své vlastní centrály. Firmičky za těmito zdmi provozovaly miniaturní slévárny a výrobní, ve dne v noci se v něčem štouraly a experimentovaly. Jelikož plebsiny s mizerným územním plánováním připomínaly spíš králičí noru než civilizovanou čtvrt, nové firmy se uchylovaly k obrovským nehybným lampionům, visícím nad jejich novými areály, se jmény „FRIZETTI“ či „BALDANO“ našitými na bocích, aby je zákazníci dokázali najít. Během několika měsíců se ujal mlhavý a trochu uštěpačný pojem „Lampovice“ a všichni, kdo v takových čtvrtích pracovali, byli „Lampováci“.

Kupecké podniky a Tevannská rada neměly páru, jak na to všechno zareagovat. Zahraniční revolta otroků je spolu s domácí revoltou skribovačů úplně paralyzovala. Což Záhutánům na-prosto vyhovovalo.

Když se kočár konečně přiblížil k jejich vlastní centrále, Orso se nahnul dopředu. „No sláva! Už jsme skoro doma.“

Kočár dokodrcal k budově Diestro — křivému, provizornímu, ošuntělému sídlu Záhutí, s. r. o. — a ke sflikované železné zdi, kterou byla obehnaná. I když už se skoro setmělo, před branou na ně čekala fronta skribovačů z Lampovic.

„Stojíme tady od rána!“ zahartusil jeden ze skribovačů, když vystoupili z kočáru. „Kvůli tobě nám vážne práce, Orso!“

„Dneska máme zavřeno!“ vrčel Orso, zatímco se mezi nimi protlačoval. „Odprejskněte!“

„Cože?“ vybafl další. „To nemůžete. Ani jste nevyvěsili ceduli!“

„Konzultační firma musí sakra konzultovat!“ prohlásil třetí.

„No, dneska sakra konzultovat nebude!“ Orso píchl palcem přes rameno. „Koukejte mazat! Vraťte se zítra! Nebo se nevracejte, mně je to putna!“

Skribovači s brbláním odtáhli a Záhuťané otevřeli bránu, přešli nádvoří a nahrnuli se hlavním vchodem do svého sídla. Gregor se jal zamykat dveře a nastavovat bezpečnostní opatření — okna, stěny i prkna v podlaze, schopná záutočit na každého, kdo tam neměl co pohledávat — a hned zase přestal, poněvadž Orso se zhluboka nadechl, zvedl pěsti a vyrazil ze sebe chraplavý vítězoslavný pokřik.

„Zvládli jsme to!“ zařval. „Vážně jsme to dokázali!“

„Hmm, z větší míry to dokázala Sancie,“ podotkla Berenika.

„A ještě není hotovo,“ upozornil Gregor. „Dotáhnout to do konce může trvat celé týdny.“

Orso se s roztřesenýma nohama svezl na podlahu. „To je fuk. Brzy nám bude celá kampona Michielů vydaná na milost a nemilost... a ti zmetci o tom nemají ani tuše—“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Všichni strnuli.

Gregor vzal ze stojanu u dveří skribovaný rapír a vykoul špehýrkou.

„Aha,“ prohodil.

Stiskl kliku a otevřel. Za dveřmi se ukázal muž středního věku s mladou ženou, stojící na vstupním schodišti. Muž měl prošedivělé, rozčežené vousy a navlečený byl do kazajky a kamaší, jaké se nosily někdy před deseti lety. Žena byla mladší, zhruba v Bereničině věku, oděná v kožené zástěře s koženými rukavicemi na ruku, a paže jí zářily lesklými jizvami od popálenin.

Gregor jim kývl na pozdrav. „Klaudie, Gio. Co vy tady děláte?“ Vklouzli dovnitř a Gregor za nimi zavřel. „Čekali jsme, až se vrátíte!“ prohlásil Gio.

„Jak to šlo?“ zajímala se Klaudie. „Klaplo to?“

„Jistěže klaplo,“ přisvědčila Sancie. „Copak jsem někdy podělala nějaký kšeft?“

„Co tenkrát, jak jsi spálila nábřeží,“ podotkla Klaudie. „Pamatuješ, jak jsi spálila nábřeží?“

„Ano,“ zabručel místo ní Gregor.

Giovanni a Klaudie byli někdejší zaměstnanci Záhutí. Oba původně operovali na černém trhu a při rozmachu Lampovic rozjeli své vlastní skribovací podniky. Orso na ně měl jen hodně malou pifku, což Sancie považovala za významný posun jeho morálního charakteru.

„Kdy to bude hotový?“ ptal se Gio.

„Kdy přestane pršet?“ odsekl Orso. „Až to bude, tak to bude.“

„Takže Michielové to zatím ještě nepoužívají?“ dotazovala se Klaudie.

„Ne!“ štěkl Orso. Pak se zamyslel. „No, aspoň *myslím*, že ne.“

„Co se jít podívat?“ navrhl Gregor.

Prošli halou do ústřední části jejich centrály. Kdysi tu byly chodby, bytečky a komůrky, oni však strhli stěny a z celého podlaží udělali něco docela jiného — knihovnu.

Ale ne jen tak ledajakou knihovnu. Byly v ní uloženy skribovací postupy a plány, řetězce symbů a definice argumentů, nashromážděné v průběhu tří let. Nade dveřmi visela cedule: KAŽDÝ NÁVŠTĚVNÍK KNIHOVNY JE POVINEN PŘEDLOŽIT KE SCHVÁLENÍ JEDEN (1) SKRIBOVACÍ PLÁN A UHRADIT POPLATEK PADESÁTI (50) DUVOTŮ ZA KNIHOVNÍ GOMBÍK.

Klaudie a Gio se zastavili u vstupní přepážky. „Ech. Asi bude potřeba, abyste nám tady píchli...“

„Co?“ řekla Sancie. „Aha, jasně.“ Obranné mechanismy knihovny byly skribovány tak, aby cítily krev Záhuťanů a pouštěly je

dovnitř — ale taková přístupová práva byla Klaudii a Giovanni-
mu odepřena.

Sancie přistoupila k přepážce a přitiskla prst k šuplíku. Zá-
mek odskočil a Sancie zásuvku vytáhla, vylovila z ní dva gom-
bíky a hodila je skribovačům. „Tumáte. Tak pojďte!“

Kráčeli mezi vysokánskými regály, truhlami plnými definič-
ních plátů a stoly mizejícími pod hromadami tlustospisů, až
došli k malým červeným dveřím v zadní části knihovny. Orso
vytáhl skribovaný klíč, strčil ho do zámku, odemkl a s ostatní-
mi v patách seběhl po schodišti do sklepa.

„Implementovat naše plány jim nějakou dobu potrvá,“ pozna-
menal. „Možná dny, možná týdny. Ale nepochybuju, že to zkusí.“

Sklep byl špinavý a zaneřáděný, všude stohy knih a psacích
tabulí, hromady papírů pokrytých symby a bedny skribovaných
mís pro rozechřívání měkkých kovů. Uprostřed toho všeho spo-
čívaly dva podivuhodné přístroje. První byl poněkud chatrný
testovací lexikon, podobný tomu, se kterým pracovali v kampo-
ně Michielů; na horní straně měl natištěna velká humpolácká
písmena „ZH“, hlásající, že jde o majetek Záhutí. Druhá kon-
strukce vypadala jako velká železná kupole s kulatým skleně-
ným okénkem po straně. Okénkem byly vidět desítky kruhových
bronzových plátů zavěšených na držácích v kupoli.

Každý skribovač, který byl co k čemu, by zkoprněl překvape-
ním, že v tomhle zatuchlém, drolícím se sklepe vidí takovýhle
poklad: bylo to lůžko slévárenského lexikonu, ona součást, která
v sobě držela všechny pečlivě sepsané argumenty, jež potom lexi-
kon používal k přetváření reality, jako když se advokát kampony
ohání právními knihami definujícími zákon.

Tento exemplář se však ve dvou ohledech lišil. Zaprvé — ne-
měl u sebe žádný skutečný slévárenský lexikon; a zadruhé —
všechny definiční pláty, které obsahoval, byly prázdné.

Orso pohlédl na Sancii. „Je vše připraveno?“

Napnula skribozrak a prohlédla si lůžko lexikonu. „Mně se zdá, že ano.“

Vydechl úlevou. „Díky Bohu.“

„Takže, abysme si shrnuli, jak to celý funguje...“ Giovanni kroužil kolem lůžka a téměř nezatelně pokyvoval hlavou. „Až Michielové začnou nasazovat aktualizovaný definice...“

„Skoro určitě použijí naše plány ke spárování lůžek všech svých lexikonů,“ řekla Berenika. „Díky tomu jim postačí zapsat jedinou sadu argumentů — a když tu sadu zasunou do jediného lůžka, realita si bude myslet, že ji v tu samou chvíli zasunuli do všech svých lexikonů po celé kamponě.“

„Ušetří tak kvanta času, peněz, materiálu...“ Orso mávl rukou. „Prostě všeho.“

Klaudie přikývla. „A to, co Sancie udělala v sídle hypata... Ta malá krychle, kterou jste vyrobili...“

„Je to vysílací aug!“ Orso doslova poskakoval radostí. „Jako když kukačka nastrčí vejce do cizího hnízda! Sancie ho musela propašovat sakra blízko k lexikonu, a jen co to dokázala, aug ten jejich zatracenej hypatovskej lexikon obalamutil, aby s tímhle lůžkem nakládal, jako by bylo v kamponě Michielů!“

Giovanni vypadal, že omdlí úžasem. Pomalu se posadil na podlahu. „Takže až do svého hypatovského lexikonu naládují všechny své argumenty... všechny proprietární plány a řetězce symbolů, který vyvíjeli bůhvíkolik let s vynaložením tisíců duvotů...“

„Tak se tyhle prázdné pláty zaplní *přesně těmi samými symby!*“ jásal Orso, hopsaje po místnosti. „Všechny ty neuvěřitelně cenné argumenty, co dokážou realitu přesvědčit, aby tančila zkrunděnej kankán, se *doslova* přepíší do našich prázdných plátů! Všechno, díky čemu jsou ti zpropadení Michielové tolik vznešení a mocní, budu mít za pár dní, možná dokonce hodin ve svém zatraceným sklepe!“

„Ty krásó,“ vypadlo z Klaudie. „Fakt si myslíte, že jste to dokázali?“

Berenika ze sebe vymáčkla dlouhé, pomalé vzdychnutí. „Řekla bych, že ano. Měli bychom být schopni ukrást každou, každičkou skribovací definici, kterou kdy Michielové vyrobili.“

„A ze dne na den zbavit celej jejich podnik veškerýho významu,“ dodala Sancie.

Zavládlo dlouhé ticho.

„Vypadáte šťastní jako blechy,“ poznamenal Gregor. „Ale myslím, že já budu mít jako náčelník bezpečnosti brzy strašnou řůru práce. Jen co na to přijdou, budou chtít naši hlavu, Orso. Ačkoli napřed se možná budou domáhat jiných partií našeho těla.“

„Máme trochu času na oddech,“ mýnil Orso. „Nehrozí, že spárují komory a nastrkají do nich definice ještě dneska v noci. Snadno stihneme dát náš podnik do kupy, nachystat patřičné postupy a —“

V lůžku to luplo.

Všichni sebou trhli a podívali se po sobě.

Další ticho — tentokrát mnohem, mnohem delší.

Sancie nahlédla do lůžka. „Vypa... vypadá to, že se pláty změnilý.“

„Už?“ vyrazila ze sebe zděšeně Berenika. „Oni už stačili implementovat naše techniky?“

„To nemyslíš vážně...“ hlesl Gregor.

„Možná...“ zachraptěl Orso. „Možná jsem Morettiho trochu podcenil...“

Přistoupil k testovacímu lexikonu a vypnul ho. Pak se ještě jednou koukl po ostatních, otevřel dvířka komory, sáhl dovnitř a vytáhl jeden z bronzových plátů.

Plát už nebyl prázdný. Nyní ho pokrývaly tisíce, možná desetitisíce symbů — a přestože to Sancie nevěděla jistě, měla podezření, že tyto symby jsou vyvedeny vlastnoručním písmem samotného Armanda Morettiho.

Orso k nim vzhlédl se slzami v očích. „Dokázali jsme to. Ukradli jsme drahokamy spícímu drakovi. A nikdo v Tevanne o tom nemá ani potuchy.“